

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Călărași — Rumunia) — SC Volksbank România SA przeciwko Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor — Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Călărași (CJPC)

(Sprawa C-602/10) ⁽¹⁾

(Ochrona konsumentów — Umowy o kredyt konsumencki — Dyrektywa 2008/48 — Artykuły 22, 24 i 30 — Uregulowania krajowe służące transpozycji tej dyrektywy — Zastosowanie do umów nienależących do przedmiotowego i czasowego zakresu zastosowania tej dyrektywy — Obowiązki nieprzewidziane w tej dyrektywie — Ograniczenie prowizji bankowych przysługujących pożyczkodawcy — Artykuły 56 TFUE, 58 TFUE i 63 TFUE — Obowiązek ustanowienia w prawie krajowym właściwych i skutecznych procedur pozasądowego rozwiązywania sporów)

(2012/C 287/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Judecătoria Călărași

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SC Volksbank România SA

Strona pozwana: Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor — Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Călărași (CJPC)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Judecătoria Călărași — Wykładnia art. 22 ust. 1, art. 24 ust. 1 i art. 30 ust. 1 dyrektywy 2008/48 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66) — Wykładnia art. 56, 58 i art. 63 ust. 1 TFUE — Stosowanie rationae temporis krajowych przepisów transponujących — Nieprzezwidzanie obowiązku ustanowienia właściwych i skutecznych procedur pozasądowego rozwiązywania sporów — Stosowanie rationae materiae krajowych przepisów transponujących — Dodatkowe obowiązki ciążące na instytucjach kredytowych, nieprzewidziane w dyrektywie

Sentencja

1) Wykładni art. 22 ust. 1 dyrektywy 2008/48 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby przepisy krajowe służące transpozycji tej dyrektywy do prawa wewnętrznego obejmowały swoim zakresem przedmiotowy umowy o kredyt, takie jak te, których dotyczy postępowanie przed sądem krajowym i których przedmiotem jest udzielanie kredytu zabezpieczonego nieruchomością, pomimo że takie umowy są na mocy art. 2 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy wyraźnie wyłączone z przedmiotowego zakresu jej stosowania.

2) Wykładni art. 30 ust. 1 dyrektywy 2008/48 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby przepisy krajowe służące transpozycji tej dyrektywy do prawa wewnętrznego określały swój czasowy zakres zastosowania w ten sposób, iż mają one zastosowanie również do umów o kredyt spornych w postępowaniu przed sądem krajowym, które są wyłączone z przedmiotowego zakresu stosowania tej dyrektywy i które obowiązywały w dniu wejścia w życie rzeczonych przepisów.

3) Wykładni art. 22 ust. 1 dyrektywy 2008/48 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby przepisy krajowe służące transpozycji tej dyrektywy do prawa wewnętrznego nakładały na instytucje kredytowe obowiązki nieprzewidziane przez tę dyrektywę w zakresie rodzajów prowizji, które instytucje te mogą pobierać w ramach umów o kredyt konsumencki wchodzących w zakres stosowania tych przepisów.

4) Wykładni zasad traktatowych z dziedziny swobody świadczenia usług należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom prawa krajowego zakazującym instytucjom kredytowym pobierania pewnych prowizji bankowych.

5) Wykładni art. 24 ust. 1 dyrektywy 2008/48 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu stanowiącemu część przepisów krajowych służących transpozycji dyrektywy 2008/48, które w dziedzinie sporów dotyczących kredytów konsumenckich umożliwia konsumentom zwrócenie się bezpośrednio do organu ochrony konsumenta, mogącego następnie nałożyć na instytucje kredytowe kary za naruszenie tych przepisów krajowych, bez konieczności uprzedniego skorzystania z procedur pozasądowych przewidzianych przez prawo krajowe dla rozwiązywania tego rodzaju sporów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 19.03.2011

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Südzucker AG (C-608/10), WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (C-10/11), Fleischkontor Moksel GmbH (C-23/11) przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawy połączone C-608/10, C-10/11 i C-23/11) ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Refundacje wywozowe — Błędne wskazanie eksportera w zgłoszeniu wywozowym — Uregulowanie krajowe uzależniające uprawnienie do refundacji wywozowej od wpisania wnioskodawcy jako eksportera w zgłoszeniu wywozowym — Sprostowanie zgłoszenia wywozowego po zwolnieniu towarów)

(2012/C 287/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Südzucker AG (C-608/10), WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (C-10/11), Fleischkontor Moxsel GmbH (C-23/11)

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia art. 5 ust. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 102, s. 11) i art. 78 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Błędne wskazanie eksportera w zgłoszeniu wywozowym — Uregulowanie krajowe uzależniające uprawnienie do refundacji wywozowej od wpisania wnioskodawcy jako eksportera w zgłoszeniu wywozowym

Sentencja

1) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 90/2001 z dnia 17 stycznia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że co do zasady posiadacz pozwolenia na wywóz jest uprawniony do refundacji wywozowej tylko, jeżeli jest wpisany jako eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego złożonego we właściwym urzędzie celnym.

2) Artykuł 78 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na kontrolę zgłoszenia wywozowego po zwolnieniu towarów do celów refundacji w celu sprostowania nazwy eksportera figurującej w przewidzianym na to polu i że organy celne są zobowiązane:

— po pierwsze, zbadać, czy sprostowanie tego zgłoszenia należy uznać za możliwe, ponieważ w szczególności cele przepisów unijnych w zakresie refundacji wywozowych pozostały niezagrażone, a dane towary zostały rzeczywiście wywiezione, co powinien wykazać zgłaszający, jak również

— po drugie, podjąć ewentualnie niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują.

3) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999, zmienionego rozporządzeniem nr 90/2001, oraz unijne przepisy celne należy interpretować w ten sposób, że w sprawie takiej jak C-608/10, w której posiadacz pozwolenia na wywóz nie jest wpisany jako

eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego, organy celne nie mogą przyznać mu refundacji wywozowej bez uprzedniego sprostowania zgłoszenia wywozowego.

4) W sprawach takich jak C-10/11 i C-23/11 unijne przepisy celne należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany dokonaniem przez urząd celny wywozu po zwolnieniu towarów sprostowaniem wpisu figurującego w polu 2 zgłoszenia wywozowego lub ewentualnie egzemplarza kontrolnego T 5, o ile decyzja zawierająca sprostowanie spełnia wszystkie przesłanki formalne i materialne „decyzji” przewidziane zarówno w art. 4 pkt 5 rozporządzenia nr 2912/92, jak i właściwych przepisach prawa krajowego. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy przesłanki te są spełnione w zawisłych przed nim sprawach.

5) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999, zmienionego rozporządzeniem nr 90/2001, jak też unijne przepisy celne należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej w sprawie takiej jak C-23/11 i przy założeniu, że zgodnie z prawem krajowym nie jest związany sprostowaniem dokonaniem przez urząd celny wywozu, nie jest uprawniony do dosłownego potraktowania wpisu zawartego w polu 2 zgłoszenia wywozowego i oddalenia wniosku o refundację wywozową na tej podstawie, że wniosku tego nie złożył eksporter produktów objętych tym wnioskiem. Jeżeli natomiast właściwy urząd celny uwzględnił wniosek o sprostowanie i skutecznie sprostował nazwę eksportera, urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany tą decyzją.

(¹) Dz.U. C 113 z 9.4.2011.
Dz.U. C 120 z 16.4.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank 's-Gravenhage — Niderlandy) — Solvay SA przeciwko Honeywell Fluorine Products Europe BV, Honeywell Belgium NV, Honeywell Europe NV

(Sprawa C-616/10) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja, uznawanie oraz wykonywanie orzeczeń sądowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Powództwo o stwierdzenie naruszenia patentu europejskiego — Jurysdykcje szczególne i wyłączne — Artykuł 6 pkt 1 — Wielość pozwanych — Artykuł 22 pkt 4 — Zakwestionowanie ważności patentu — Artykuł 31 — Środki tymczasowe lub zabezpieczające)

(2012/C 287/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank 's-Gravenhage